

مولانا مشتی رضا احمد مردانی

رثاء الشیخ

رفت ساقی سوئے ساقی اف تھی میخانہ شد
شد بجھت دلبری آخر ازیں دنیائے دون
نمیست ور دنیائے نانی راحۃ نے فرحتے
نے سروی دل بماندو نے غذائے روح ما

ماند تشنہ ہر بشر گم گشته چوں پیانہ شد
خالی از مہتاب کامل آہ ایں کاشانہ شد
زندگی درکاخ خاکی آخرش افسانہ شد
بادہ خواراں تشنہ لب مغمور چوں خانہ شد

بود از فیضان او شاداب بستان علوم ویران شد
عاشق، صادق و کیتا در گلتان جمال

رفت شادابی و بستان علم ویران شد
غائب از چشم ان جاہ و حشمت شاہانہ شد

شع ختم المرسلین را عاشق و پروانہ شد
محو کردہ مکراو، ویران ایں بت خانہ شد

کوچ کر دا زدار محنت خوش ب نعمت خانہ شد
در فراق شیخ یوسف ہر بشر دیوانہ شد

قول و گفتار تو مارا نفرہ منانہ شد
پند تو داروئے دل، گفتار تو داروئے روح

قد تو اوج سماء تکریم ایں استانہ شد
تابود عبرت کده نامت بود تابنده ہم

کار تو گفتار تو پند و نصیحت دانہ شد
از وصال یار خود بری خوری در آخرت

عمر در اسرار دیں نذرانہ و نذرانہ شد
صرف کردی عمر در شرح حدیث مصطفیٰ

برداں پاک اوکن رحم اے رب رحیم شد خلاص از قید واصل جانانہ شد

زندگی شد برضابے روئے تو تاریک و تگ
رفت از خود خاک برس از خود بیگانہ شد